

Kelen-banknál: bécsi és Hindenburg **koksz,** porosz szén, bükkfa, kovács-szén. Telep Boldogasszony-sugarút 40. Telefon 66 és 262. Csak elsőrendű minőség, versenyképes ár!

Száznegyven folyamodó közül 77-et vett fel a szegedi egyetem orvosi fakultása

A bölcsészeti kar csak hat jelentkezőt utasított vissza

„Az egyetemi zsidókérdés — középkori kérdés” — mondja Mészöly Gedeon, a bölcsészeti kar dékánja

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi Ferenc József Tudományegyetem fakultásai most dolgozzák fel a korábban megállapított határidőig benyújtott felvételi kérelmeket. A döntést nagy és érthető érdeklődéssel várja a város közönsége, mert a felvételi kérvények elbírálási módjával kapcsolatban nagyon sok verzió keringett az utóbbi időben. A kérvénytömeg elbírálása igen nagy és komplikált munkát jelent a fakultások számára, mert minden kérvényt külön-külön kell elintézni, minden folyamodó személyi adatait külön-külön kell megvizsgálni.

A felvétel feltételeit a kultuszminiszter legutóbbi rendeletében — mint ismeretes — lényegesen megváltoztatta, amennyiben úgy intézkedett, hogy az egyetemek elsősorban a székhelyükre és vidéki körzetükben illetékes folyamodókat vehetnek fel, így a helybeli folyamodóknak az esetben, ha különben egyenlő feltételekkel rendelkeznek, elsőbbségi joguk van. A sorrendet az érettségi bizonyítvány, illetve a tanulmányi előmenetel szerint állapítják meg. Előnyben részesülnek a hadirokkantak, a hősi halottak gyermekei és a Károly-csapatterhesek gyermekei. A vidéki folyamodók felvételére csak utánuk kerülhet sor.

A kérvényeket tehát nagyon sok szempontból kell a karoknak megvizsgálniuk és ez magyarázza meg, hogy a döntés előkészítése napokig elhúzódik. A jogi fakultás például három napja dolgozik a folyamodványok feldolgozásán, de a döntést legfeljebb csak szombaton délelőtt publikálhatják.

Az orvostudományi kar hirdetőláblájára pénieken délelőtt már kifüggesztették a felvett hallgatók névsorát,

amely a következő:

Aigner Károly, András Dénes, Arányi István, Bálint Gyula, Bartók Vazek Ilona, Bar-

bits Antal, Beke József, Benedek Gyula, Bense Sándor, Biró Sándor, Bizék Dezső, Czeglédsky János, Czervinsky Arthur, Czolsch Margit, Dobó Zoltán, Droppa Gusztáv, Eidus Lidia, Elmann József, Felföldi Sándor, Frank Ferenc, Göttl Tibor, Grabenhoffer István, Györfly Boldizsár, Hajdu György, Hegedüs Tibor, Hille Franciska, Horváth Károly, Hornyák Zoltán, Hutter Károly, Imre Tetérz Aranka, Jakab István, Juhász Ilona, Kállay Ferenc, Kardos Ármin, Kertész Béla, Kiss István, Kiss László, Köberl Anna, Kun Aladár, Kunczler Dezső, Lakatos István, Lencsa György, Lantos Erzsike, Ligeti Magdolna, Nedovarszky Mihály, Mojzes János, Nagy Dezső, Nagy Viktor, Németh Gyula, Nováky Erzsébet, Nyuli Lajos, Orbán Izabella, Paky Endre, Petres Ferenc, Polyakovits Anna, Pribék László, Ravasz Anna, Réder Zoltán, Róka Imre, Roósz László, ifj. Sándor Zsigmond, Sánthy Gábor, Szorer Endre, Stachler Ilona, Szánthó György, Szilvassy Emmike, Szingár Miklós, Tormágy Ferenc, Török László, Tóth Antal János, Trenka Károly, Urbán Zoltán, Varga Kálmán, Varga Lóránt Antal, Vánky Karolin, Surányi Margit.

A felsőbb évfolyamokba a következő új hallgatókat vették föl:

Bóry István, Justh Gyula, Légrády József, Leviczky György, Nussbaum Sándor, Patakfalvy Zoltán, Sándor Miklós, Szilágyi Pál, Varga László, Várady Károly, Weisfeld Frigyes, Engel Pál, Istitoris Ignác, Frank György.

Az orvostudományi kar gyógyszerészosztályára a következő folyamodókat vették föl:

Baboty Andor, Berkes Róza, Bota István, Bortnyás Viktória, Csontos Mihály, Babóczy Lajos, Erdélyi Margit, Éber Gyula, Faragó Klára, Galina Béla, Gara Dezső, Goldblatt Gábor, Hajós Ilona, Horváth Mária, Karácsony Erzsébet, Kekezovits Miklós, Kenéz Teréz,

Kerpel György, Kovács Ilona, Lippay Anna, Wetz László, Miklós Zoltán, Novák Ernő, Pratzinger Endre, Römer János, Szabó György, Szerdahelyi László, Sieber Ferenc, Torda E. Csilla, Tornyo Aladár, Várady Lajos, Weinovics Hilda, Székely Ilona.

Az orvosi fakultás első évfolyamára tehát hetvenhét folyamodót vett fel a kar,

a magasabb évfolyamokba tizennégy olyan hallgatót, aki az előző féléveket más egyetemen hallgatta. Az orvosi kar gyógyszerészosztályába harminchárom hallgatót vettek fel.

Érdeklődésünkre az orvostudományi kar dékánja hivatalában még a következő adatokat tudtuk meg:

— Felvételért 141 hallgató folyamodott, akik közül hetvenhetet vett fel a kar. Az első félévre felvehető hallgatók számát hetvenben állapította meg a kultuszminiszter, tizzel emelte az eredetileg megállapított kontingenst. Hét székely hallgatót soronkívül, illetve létszámon felül vettek fel. Az elutasított hallgatók száma hatvanhárom, akiknek nagyrésze szabálytalanul szerelte fel a folyamodványát. A szegedi folyamodókat kivétel nélkül valamennyit felvették. A szegedkörnyéki folyamodók túlnyomó nagyrészt szintén felvették.

A Délmagyarország munkatársa beszélgetést folytatott dr. Hainiss Elemérrel, az orvoskar dékánjával, aki a félével eredményeiről a következőket mondotta:

— Az orvosi fakultáson

fölvettünk kivétel nélkül minden szegedit. Fölvettük tehát számáranyra való tekintet nélkül az izraelita val-

kor a cigány legelőszőr megszegte a fejedelem parancsát. Halkan előszedte a hegedűt, a sötétben lecsókolta róla a port, aztán a szívére szorítva keresztül lopódzott vele az alvó őrszemeken.

— Drágám, gyenyerim! — gügyögött neki, mint a gyerekeknek s messze ellopódzva a tábornól, valahol bent az erdő mélyén sirva, nevetve elkezdett muzsikálni. A tücskök is elhallgattak, a fülemülék is elhallgattak már s ő még mindig cinogott s a fülemülék újra megszólaltak, mikor a cigány hajnal szökülésén visszalopódzott a táborba.

S attól fogva akármerre jártak az országban, valahányszor szeretett ejthette Csikaló, mindig kiszókött a pajtásai közül s nádasok közt, erdők mélyén, sziklák közé bujva, mohos váromladékokon ki-kimulatla magát a hegedűjével. De olyan ügyesen csinálta, hogy sohse gyanakodott rá senki. A kurucok el is felejtették már, hogy került közéjük a cigány, csak azt tudták róla, hogy a legjobb pajtás és a legjobb katona. A fejedelem azonban, mikor egyszer véletlenül a szeme elé került, rákiáltott:

— Hé, Csikaló, megvan-e még a hegedűd?

— Régen salonnát piritottam már én annál, — felelte egy kicsit szomorúan és egy kicsit ijedten a cigány.

— No azt okosan tefted, — ment tovább a fejedelem.

Akkoriban valahol a Mátra körül jártak, ott is érte őket az éjszaka. Nem sokára kigyulladtak az őrüzek, ki is aludtak nemsokára. Híre se volt azon a tájon a labancnak, nem volt mitől tartani,

nyugodtan adhatta magát mély álomnak a fáradt hadi nép. A fejedelem sátorában égett legtovább a mécses, mikor aztán az is kialudt, Csikaló fogta a hegedűjét, lábujjhegyen végigcsont az alvó katonák közt és lehajtott fővel ballagott előre az erdők felé. Ezen az éjszakán különös gyöngédséggel szorította magához a hegedűt.

— Eltagadtalak, eltagadtalak, — simogatta bocsánatkérően a kincsét s már előhúzta a vonót is, mikor hirtelen elsötétted a feje felett a holdvilág.

Meglepetve tekintett föl a tiszta, csillagos égre. Sűrű fekete felhő uszott a feje fölött, de furcsa felhő volt az nagyon, mert a suhogását is hallotta. Aztán második, harmadik felhő is jött az erdő felől s az utolsó már meg is szólalt. Azt mondta:

— Kár, kár, kár!

— Nini, hiszen ezek varjak! — mormogott bosszusan a cigány. De aztán hirtelen észbe kapott s elkezdett ész nélkül nyargalni vissza a tábor felé. Hiszen a varjak nem szoktak éjszaka röpködni. Különösen seregestül. Ezeket valahol az erdők mélyén álmukból verték föl!

— Talpra, kurucok, hátunkon a labancok! — kiáltott torka szakadtából, ahogy a bajtársai közé ért.

De hiszen azok aludtak mind a két fülükre. Olyan bizton érezték magukat, mint az édesanyjuk ölében. Még a fejedelem sátra előtt is aludtak a strázsák. Nem vették észre, mikor Csikaló fölemelte a sátorponyvát és elfojtott hangon bekiáltott:

— Naccságos fejedelem, jönnek a labancok!

Tudta, mi az illendőség s nem is akarta megijeszteni az első álomba merült fejedelmet, aki meg se moccant. Itt-ott mozgolódás hallatszott a táborban, egy-két vitéz a másik oldalára fordult, sokan horkoltak, sokan lassu lélekzéssel pihegtek.

— No dádé, soruls most, mint ürge a lukba, — kapott a fejéhez mindkét kezével a cigány s ki ejtette a hóna alul a hegedűt. De föl is kapta mindjárt s a másik pillanatban már zokogott, jajgatott, harsogott az éjszakában a bujdosó kurucok éneke.

Édes hazám, Magyarország,
De szomorú a te orcad,
Könnyel szód a kenyered,
Nehéz átok lakik veled,
Lakik veled...

A cigánynak égett a szeme, reszkettek az ujjai s a hurok csodálatos zengése egyszerre talpra riasztotta az egész tábor. Félóra mulva Rabutin labancai előbukkantak az erdőből s egy óra mulva véres fejfel menekültek vissza. Már, aki menekülhetett. Nagyobb részük foglyul esett a vezérrükkel együtt.

Eppen jóreggelt integetett a hajnal szép piros kendőjével az ég ablakán, mikor a kuruc király az egész tábor szeme láttára megölette Csikalót, aki egyik kezével a kardot fogta, a másikban a hegedűt.

— Derék hegedűsöm — mondta neki — el nem hagyok halálos holtomig.

Nem is hagyta el. Az irás följegyezte, hogy haláláig együtt ették a bujdosók kenyereit.